

Ιερομόναχος Στέφανος Γρηγοριάτης († 1891 - 1956), Μέρος Α'

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

4α

Image not found or type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Δεν πρέπει να παρασύρη το ρεύμα της λησμονιάς τον αείμνηστο παπά Στέφανο, του οποίου η εξηκοντετής παρουσία του στην Μονή μας, πολλά έχει να μας διδάξη. Δεν έχει σημασία να μάθουμε πόσο ψηλά έφθασε. Αυτό το γνωρίζει ο Θεός, ο οποίος τον αντήμειψε για τους μοναχικούς του κόπους. Εμείς τα πνευματικά του εγγόνια επιθυμούμε ν' ακούσωμε διδακτικά περιστατικά από την ζωή του, να λάβουμε όπλα πολυετούς μοναχικής εμπειρίας για να κτυπήσουμε τον διάβολο, τον αιώνιο εχθρό της σωτηρίας μας.

Γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Κερκύρας το 1891. Το 1916 ήλθε στο Μοναστήρι μας και υπετάγη στην υπακοή του Καθηγουμένου της Μονής Γεωργίου.

Εκοιμήθη στο γηροκομείο της Μονής το 1956. Δεν αξιωθήκαμε να τον γνωρίσουμε εμείς οι νέοι Πατέρες. Τον γνωρίσαμε όμως μέσω των Γερόντων Αδελφών της Μονής μας, οι οποίοι και μας διηγήθησαν αρκετά από την ζωή του.

Διακρίθηκε δια την πραότητα, την σιωπή και την νηστεία. Γι' αυτό είχε και μεγάλη ευλάβεια στον Άγιο Ιωάννη τον Νηστευτή. Αγάπησε το Μοναστήρι μας και έβαλε κανόνα στον εαυτόν του να μην εξέλθη ποτέ μέχρι του θανάτου του.

Και το εφήρμοσε. Από τότε που ήλθε μέχρι την τελευταία πνοή του, δεν επήγε για επίσκεψη, ούτε στην Δάφνη, αλλά ούτε και άλλα Μοναστήρια του Ορους και Σκήτες επισκέφθηκε. Αγωνίσθηκε μυστικά για την σωτηρία της ψυχής του, και απέκτησε πολλές αρετές και πνευματική σοφία. Δεν ήξερε άλλο δρόμον απ' αυτόν που οδηγεί στην εκκλησία, στην τράπεζα του φαγητού και στο κελλί του. Στα νειάτα του υπηρέτησε πολλά χρόνια ως κηπουρός.

Με κίνδυνον της ζωής του, καθώς μου έλεγαν οι τελευταίοι παλαιοί Πατέρες, σκαρφάλωνε στις μάνδρες για να τις επισκευάση, στον πύργο της Μονής για να στερεώση τα κρεβατά, στα δένδρα για να τα κλαδεύση.

Τα καλοκαίρια δεν εγνώριζε ξεκούρασι στο κελλί του. Σαν την φιλέρημη τρυγόνα κρυβόταν μέσα σ' ένα πυκνόφυλλο δένδρο, το Άριο ονομαζόμενο, όπου είχε κάνει το ξυλοκρέβατό του. Εκεί βυθιζόταν στους πνευματικούς του στοχασμούς, για την ωραιότητα της ορατής Δημιουργίας και τα κάλλη του πνευματικού παραδείσου. Προσευχόταν αδιάκοπα και μυστικά, γι αυτό απέφευγε συνάντησι και συζήτησι με Πατέρες και λαϊκούς.

Οι Πατέρες της Μονής τον είχαν σε ιδιαίτερη ευλάβεια. Κάποια φορά δέχτηκε το δυνατό ράπισμα ενός παραδελφού του, διότι τον εθεώρησε ένοχο για την ασύνετη διεκπεραίωσι ενός έργου, ενώ ήταν αθώος. Δέχτηκε το κτύπημα ως άκακο αρνίο. Μάλιστα γύρισε το πρόσωπό του και στην άλλη πλευρά και είπε στον χειροδικήσαντα αδελφό• «κτύπα και από εδώ, κτύπα και από εδώ»

Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθή, είχε την ωραία συνήθεια να διαβάζη τους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου. Συχνά οι άλλοι Πατέρες τον άκουγαν απ' έξω να στενάζη και άλλοτε να επικαλήται δυνατά την άμαχο πρεσβεία της Θεομήτορος. Την βία στην ορθοστασία, σύμφωνα με την τότε παράδοσι, την κρατούσε με πολλή επιμέλεια. Μόνο στην ανάγνωσι των Καθισμάτων του Ψαλτηρίου και στις Ωρες, όπως και αλλού εγράψαμε, εκάθοντο οι παλαιοί Πατέρες.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr

